

er altsaa egentlig et Lønspørgsmaal og ikke et Arbejdstidsspørgsmaal, det ærede Medlem var inde paa.

Det var de to Bemærkninger, jeg gerne vilde udtale mig om. I øvrigt skal jeg ikke komme ind paa Sagen, eftersom det er sagt baade af den højtærede Minister og af den ærede Ordfører, at vi ikke saa sent paa Samlingen kunne vente at faa nogen indgaaende Drøftelse af Spørgsmaalet, og det have sikkert hverken Forslagsstillerne eller overhovedet nogen ventet. Det er derfor overflødigt at komme ind paa de Spørgsmaal nu, de ere drøftede saa tidt. Som den ærede Ordfører sagde, er jo Lovforslaget en gammel Bekendt, som snart kan holde 20 Aars Jubilæum.

Ivar Berendsen: Mine Udtalelser om den Kommission, hvis Betænkning jeg gennemgik, har den ærede sidste Taler fundet vare et meget skarpt Angreb paa den afgaaede Forsvarsminister, Krabbe. Med Hensyn til Kommissionens Sammensætning, som er det eneste, den afgaaede Forsvarsminister har Ansvaret for, sagde jeg, at jeg vilde have foretrukket, at Arbejderne havde været regulære Medlemmer i Stedet for, at de kun fik Lejlighed til for Kommissionen at fremsætte deres Meninger og Krav uden at faa at vide, hvad de Herrer, som de stededes for, mente om Sagen. Det er sagt tidligere her i Folketinget, og det betragter jeg som en meget lemfældig Kritik. Det nye i, hvad den daværende Forsvarsminister gjorde, var derimod, at han overhovedet lader Arbejdernes Krav officielt komme til Orde i denne Sag: Det var i alt Fald et Fremskridt i Forhold til, hvad vi tidligere have set. Det var ikke saa stort et Fremskridt, som jeg kunde have ønsket, men det er alt, hvad den daværende Forsvarsminister Krabbe har Ansvaret for. At de sø- og landmilitære Officerer, som dannede Kommissionen, have opfattet deres Kommissorium saaledes, at de skulde holde jigen og søge at faa Arbejderne vristede bort fra den 8 Timers Arbejdsdag paa Orlogsværftet, er virkelig ikke Ministerens Ansvar, men de Embedsmænds, som sad i Kommissionen. Jeg har ikke i al Almindelighed noget mod Kommissioner, hvor Embedsmænd have den overvejende Indflydelse, for jeg anerkender i allerhøjeste Grad de danske Embedsmænds baade Pligtfølelse og personlige Retsindighed, men jeg holder ikke af de Kommissioner, hvor de ere eneraadende, og navnlig ikke af de Kommissioner, der skulle behandle modstaaende Interesser,

men hvor kun den ene Interesses Repræsentanter have Sæde.

Hvad den ærede sidste Taler sagde om, at Spørgsmaalet om den 8 Timers Arbejdsdag ogsaa er et Lønspørgsmaal, har han fuldstændig Ret i, det har jeg ikke tænkt paa at ville lægge Skjul paa. Det var en Side af Sagen, jeg ikke havde Anledning til at komme ind paa. Derimod havde jeg Anledning til at komme ind paa, at jeg er enig med Arbejderbefolkningen i det Krav, at Arbejdstiden begrænses, for at de kunne disponere frit over den Del af Dagen, der ikke er optagen af deres Pligtarbejde.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns Amts 6te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Mads Larsen: Det ærede Medlem fra Skern (Ovesen) fremsatte nogle Udtalelser, hvorefter man skulde tro, at hvis man for Landbrugets Vedkommende gennemførte en kortere Arbejdstid, f. Eks. en Arbejdstid, der stiledes henimod den 8 Timers Arbejdsdag, vilde det medføre en fuldstændig Revolution i Landbrugets Forhold og maa-ske endog virke ødelæggende; saaledes forstod jeg det ærede Medlem. Her overfor vil jeg gerne have Lov at sige, at for hele det mindre Landbrugs Vedkommende føler jeg mig forvisset om, at selv om vi nærmede os stærkt ned til en Arbejdsdag paa 8 Timer, vilde Landbruget dog, naar det blev en virkelig effektiv Arbejdsdag, hvor man brugte sine Evner til det yderste, som man er forpligtet til overfor det Arbejde, man paatager sig, eksistere fuldt ud lige saa godt under saadanne Forhold som under de nuværende med den meget længere Arbejdsdag.

H. Neergaard: Det Udtryk Normalarbejdsdag, der almindeligvis anvendes overfor dette Ottetals-Spørgsmaal, er i Virkeligheden ikke det, det drejer sig om. Det drejer sig ikke om en Normalarbejdsdag, men om en Maksimalarbejdsdag. Hvis Forholdet var det, at det drejede sig om en Normalarbejdsdag, er det muligt, at det vilde være til en stor Lykke, om man kom til en 8 Timers Normalarbejdsdag. Men naar det er en Maksimalarbejdsdag, der er Tale om, saaledes at en Mand ikke maa arbejde mere end disse 8 Timer, tvivler jeg paa, at Gennemførelsen deraf i noget Punkt kan blive til Lykke for Arbejderne eller for Samfundet i det hele. Det, at en Mand, der kan præstere mere,